

det ikke forholder sig aldeles rigtigt, naar det erede Mindretal, som jo overhoved ynder stærke Udtryk, siger, at disse Punkter, ordret ere blevne optagne paany i hver følgende Finantslov for Aarene 1870—75, thi det sidste Punkt fik en fuldstændig Omredaktion, der blev vendt op og ned paa Regel og Undtagelse, idet det senere hedder: „Theatret forrenter den tilbagestaaende Del af sin Byggegjælb til Sorø Akademi. Skulde i“ — saa nævnes der de forskjellige Aar — „Theatrets Overskud ikke være tilstrækkeligt til at udrede den hele Rente, lægges det manglende Rentebeløb til Kapitalen, for tillige med den at forrentes i næste Theateraar“. Disse 2 Punkter vilde jo staa uden nogen fornødt Mening, dersom det skulde være Theatret tilladt at bruge Reserverefonden uden Bevilling. — Endelig komme vi til Aaret 1870, da der blev bevilget Theatret ikke et femaarigt Tilskud, thi det kan ikke bevilges paa en etaarig Finantslov, men et Tilskud med Udlygt til at faae det samme Tilskud bevilget i de følgende fire Aar. Heller ikke heraf tror jeg, det er berettiget at drage de Slutninger, som det erede Mindretal vil drage, men for ikke at komme nærmere ind paa disse særlige Punkter, skal jeg søge at stille Sagen paa det Standpunkt, hvorpaa den standsede her ved Finantslovens 2den Behandling. Det vil erindres, at det egentlig var den høitærede Kirke- og Undervisningsminister, som da bragte dette Spørgsmaal ind, og jeg skal fremdrage en Udtalelse af ham, som faldt her i Thinget den 19de December forrige Aar. Hans Udtalelse lyder saaledes: „Seg skal minde om, at jeg som Statsrevisor har gjort den Betragtning gjældende, at Theatret har en Reserverfond, og jeg skal sige, at jeg som Minister ogsaa har handlet under Forudsætning deraf“. Naar man nærmere efterser dette i Statsrevisorernes Betænkninger, vil man finde, at den erede daværende Statsrevisor i Betænkningen for Regnskabet 1869—70 siger, at nu har Theatret faaet en virkelig Reserverfond, og i den følgende Betænkning for 1870—71 tager han af en Meddelelse i Statsregnskabet, som gaar ud paa, at der er anlagt en Kapitalfond, Anledning til at sige: „Deraf synes det at fremgaa, at det er gaaet i Forglemmelse ved Theatrets Regnskabsprøvelse, at dette Institut har en Reserverfond, og hvilken Betydning er deraf“, og dette Udtryk: „Betydning“ er nærmere forklaret ved en Henvisning til Finantsloven for 1856—57, altsaa netop den Finantslov, der ligger forud for det mærkværdige Aar 1858. Heraf synes at fremgaa, at den meget erede Minister, den daværende Statsrevisor, maa siges at være i Overensstemmelse med Udvalgets Flertal, idet han heller ikke lægger den Vægt paa Forhandlingen i 1858, som om der deraf skulde være fremgaaet noget aldeles Nyt. Den erede Minister tillægger altsaa endnu i Aaret 1870—71 Theatrets Reserverfond den samme Betydning, som den havde i 1856—57. Da det erede

Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen) under Finantslovens anden Behandling mindede Udvalgets erede Mindretal, det erede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), herom, svarede han — jeg tillader mig at oplæse hans Svar, som det staaar i Tidenden —: „Naar det erede Medlem endelig paaberaabte sig, hvad den nuværende Kultusminister i sin tidligere Stilling som Statsrevisor skulde have udtalt i de forskjellige af Statsrevisionen afgivne Betænkninger, er det Noget, jeg med fuldkommen Sandhed kan sige, ikke vedkommer mig“, og han forstærkede yderligere dette Udtryk, idet han siden efter sagde: „Det er Noget, som aldeles ikke vedkommer mig.“ Denne Udtalelse skal jeg lade staa for det erede Medlems egen Regning, men det vedkommer os, hvad den nuværende Kultusminister har udtalt. Seg tror, det vilde være oplysende for os, om det her kunde komme til en nærmere mundtlig Forklaring mellem den høitærede Minister og det erede Medlem, saa meget mere, som det af den høitærede Ministers Udtalelser syntes at fremgaa, at han dog maatte nu saae lidt anderledes paa Sagen end den Gang. Der kunde derfor maatte være Haab om, at det kunde komme til en Forstaaelse mellem den høitærede Minister — som vi for Diebliffet maa tage til Indtægt — og det erede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds. Dersom det kunde lykkes, var det jo muligt, at der ogsaa kunde gaa et Bys op for os ved samme Leilighed, og jeg vilde derfor meget ønske, at det erede Medlem for Rjøbenhavn vilde fravige sin Mening om, at det slet ikke skulde vedkomme ham, hvad den erede Minister har sagt angaaende denne Sag. Jeg har nu om-talt, hvad der passer ved 2den Behandling af Finantsloven med Hensyn til dette Punkt, og skal overlade erede Medlemmer at forhandle dette Spørgsmaal videre, idet jeg haaber, at vi Andre skulde have megen Gavn deraf. — Efterat jeg saaledes har paavist, at det efter vor Overbevisning ikke kan være berettiget, at de omtalte Udgifter have været afholdte af Theatrets Reserverfond uden Bevilling, skal jeg nu gaa over til det næste Punkt, hvorom jeg kan fatte mig meget kort, idet det nemlig synes aabenbart, at dersom denne saakaldte opparede Formue ikke kan bruges uden Bevilling i det ene Diemed, nemlig til Driften, kan den heller ikke bruges i det andet Diemed, nemlig til Theaterbygningen. Seg skal paa dette Trin af Sagen slet ikke gaa ind paa, hvorledes det erede Mindretal i Statsrevisionen, hvis Indstilling i dette Tilfælde oven i Rjøbet Udvalgets Mindretal underkjennder, mener at kunne forene disse Anskuelse, men jeg synes, at det ene med streng Logisk Konsekvents følger af det Andet; kan man ikke uden Bevilling bruge Pengene til det ene, kan man heller ikke bruge dem til det Andet.

Seg kommer da til det sidste Punkt, nemlig Forbrugen af Sorø Akademis Formue udoer det